

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εὐγενεῖς παρὰ τὸν εἰς τὴν χώραν ἡμετέραν, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 35. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιανοῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθῆναι 19 Δεκεμβρίου 1931

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 3

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἐπειδὴ ἔπαισε ἢ λίγα, δὲν εἶναι πιά 10 σελλίτια, οὔτε 50 γροσσία διατιμῆσεως, ἀλλὰ 60 ΦΡΑΓΚΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ἢ ἑτησίᾳ, 35 ἢ ἑξά-
μηνη καὶ 20 ἢ τρίμηνη.

Διὰ τὴν Ἀμερικὴν μένει πάντα ἡ ἴδια: ἑτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξά-
μηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α'.

Πρώτη φορά πού βλέπω χιόνι. Κοιμώμουν σὲ μιὰ γωνιά τοῦ μπάγκου, τυλιγμένος στὸ μανδύα μου, βταν αισθάνθηκα, στὴν ἀρχὴ ἀνεπαίσθητα κι' ἔπειτα μ' ἀδρανόμην ἐπιμονῇ, μιὰ παγωνιά νὰ κυριεύῃ τ' ἄκρα μου. Ἐύπνησα καὶ πλησίασα τὸ πρόσωπό μου στὸ τζάμι. Ἡ ἐξοχὴ εἶχε θολωθεῖ ἀπὸ ἀνάριους στρόβιλους πού κυματίζανε ἀδιάκοπα.

Κι' ὁ Τάκης εἶχε ξυπνήσει. Κρατοῦσε τὴν ἀντίστοιχη πρὸς τὴ δική μου θέση, στὸν ἀπέναντι μπάγκο, δίπλα στὸ παράθυρο, κι' εἶχε κι' αὐτὸς κολλήσει τὴ μύτη του στὸ τζάμι.

— Χιόνι! ἔκανε ἀνοίγοντας ὑπέρμετρα τὸ στόμα.

— Τὸ ξέρω! εἶπα ὑπεροπτικά.

Οἱ σύντροφοί μας, πού ἦταν στιβαγμένοι στοὺς ὑπόλοιπους μπάγκους τοῦ βαγονιοῦ, δείχνανε μὲ τὴ σειρά τους διαθέσεις νὰ ξυπνήσουν, ἐναχλημένοι ἀπ' τὸ κρύο πού κυριαρχοῦσε.

— Τί καλὰ! ἔκαμε ὁ Τάκης. Ὅταν ἤμουν στὴν Πόλη, ὄλο τὸ χειμῶνα παίζαμε χιονοπόλεμο. Ἐβρεις; ρώτησε ρίχνοντάς μου μιὰ περιφρονητικὴ ματιά.

— Καὶ βέβαια... ἀποκρίθηκα μ' ἀξιοπρέπεια, ἀν καὶ δὲν εἶχα συνα-

τῆσει χιονοπόλεμο παρὰ μόνο στὰ βιβλία, γιατί στὴ Σμόρνη σπανιὸτατα χιονίζει.

Ὁ Ἀνδρέας, ὁ Ντίνος κι' ἐνα-δυὸ

ἄλλοι εἶχαν σηκωθεί καὶ μᾶς κοιτάζανε σὰν ἀπολιθωμένοι.

— Χιόνι! τραβίσει κάποιος πού εἶχε χάσει τὸ ἦθικό του.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τί νὰ γράψω;... Τί νὰ γράψω;...

χωριού, που την ημέρα εκείνη είχε πάρει καιμψηφει το πρώτο βραβείο σ' ένα διαγωνισμό μουσικό που έγινε στην πρωτεύουσα. Γύριζε θριαμβευτικά παίζοντας το πιό φαιδρό και το πιό βουερό της μάρας. Ο ταμπούριέρης μάλιστα, που πήγαινε μπροστά, χτυπούσε τόσο δυνατά τη γρανκάσσα του— απ' τη χαρά του ο άνθρωπος, — που έλεγες πως θα τη σπάση.

Ε, λοιπόν, τη γρανκάσσα αυτή δεν την έσπασε ο ταμπούριέρης, αλλά... εγώ. Και φαντάζεστε πως: Τρέχοντας το όβουζιο-Κανελλής, χτύπησε ίσα ίσα πάνω στη γρανκάσσα, τρύπησε το περσί της οά νάειν ταιγαρόχαρτο και χώθηκε ολάκερο μέσα!

Συγχρότως, με την όρμη του χτυπήματος, η γρανκάσσα ξεκολλάει από το λουρί που την κρατούσε κρεμασμένη απ' τον ώμο του ταμπούριέρη. Ο κακόμοιρος αυτός βγάζει τις φωνές, η μπάντα παύει εκπληκτική, κι εγώ...

Τι έβρινα εγώ, θα σας το πώ μεθαύριο,

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Έφτασε επί τέλους και η μεγάλη ώρα. Απ' τις 7 το πρωί σηκώθηκε σήμερα η Έδιθ, κι' αφού έκανε την τουαλέτα της όσο πιό προσεκτικά μπορούσε, — έπρεπε να άρβωη στη μαμά της, — κατέβηκε στην τραπεζαρία να πάρη το γάλα της.

Η Ίωάννα, μέσ' σ' αυτοκίνητο κιάλια, την περίμενε. Αφού έρριξε μια τελευταία ματιά στο κομψό της δωματιάκι, πήρε το τακτάκι της κι' έφυγε.

Στην αρχή δλα πήγαιναν θαυμάσια, ο καιρός ήταν έκτακτος και η Έδιθ δεν ξεκολλούσε τα μάτια της, απ' τα όμορφα τοπία που άφηναν με κινηματογραφική ταχύτητα πίσω τους.

Κατά τις ένδεκάμισι το αυτοκίνητο σταμάτησε στο Μακόν, την πατρίδα του Λαμαρτίνου, για να φάνε τίποτα και να ξεκουραστούνε λίγο, γιατί το βράδυ έπρεπε να είναι στη Λυών, αν ήθελαν να φτάσουν πριν απ' το βαπόρι στη Μασσαλία.

Δέν είχαν πολλή ώρα πού ξεκίνησαν πάλι, όταν τους σταμάτησε μια βλάβη του αυτοκινήτου. Ο σωφέρ στάθηκε αδύνατο να τη διορθώσει μόνος του, κι' ως να πάη στο Μακόν με τα πόδια, να φέρη μηχανικό, νύχτωσε.

Έδωσε ο Θεός και ξεκίνησαν και μια φορά. Έλη αυτή ή ιστορία όμως, τους είχε πολύ άρπορησει, κι' έπρεπε να τρέξουν δυνατά, αν ήθελαν να φτάσουν, έσω και πολύ άργά, απόψε στη Λυών.

Η Έδιθ φοβότανε. Αυτό το τρελό τρέξιμο μέσα σ' ένα δάσος τη νύχτα την έκανε κι' έτρεμε.

Αξαφνα σταμάτησαν πάλι. Καμιά καινούργια βλάβη; όχι, ένα κάρρο, σταματημένο στη μέση του δρόμου, τους

εμπόδιζε. Πριν όμως προφτάσει ο σωφέρ να βρη διέξοδο, δυο άνθρωποι με μάσκες στο πρόσωπο, ξεπετάχτηκαν απ' τους θάμνους, κρατώντας από ένα ρεβόλβερ στο χέρι.

Ο σωφέρ έβγαλε το δικό του, καθώς έκανε όμως να τραθήξει, ένας ξηρός κρότος ακούστηκε και τον σώρισε χάμω. Η Ίωάννα, τρελλή απ' το φόβο της, προσπαθούσε να πάρη την Έδιθ και να σωθούν απ' την άλλη πόρτα. Δέν πρόλαβε όμως να κουνηθή απ' τη θέση της, όταν ένα βαρό χέρι της φίμωσε το στόμα. Απ' εκεί και πέρα η Έδιθ δεν θυμάται τίποτα, γιατί λιποθύμησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Την άλλη ημέρα ξύπνησε άργά. Νόμιζε ότι βρισκόταν ακόμα στον πύργο των Φερλάκ, και με μισόκλειστα μάτια είπε:

— Φέρε μου το τσάι μου, οε παρακαλώ, Ίωάννα, γιατί έχω φοβερό πονοκέφαλο. Άνοιγοντας όμως τα μάτια της καλά, τή θυμήθηκε δλα. Όχι, δέν βρισκόταν πιά στη φωτεινή ρόζ καιμαρούλα της, παρά οε μια σκοτεινή σαν αποθήκη κάμαρα, κι' αντί στο αναπαυτικό κρεβατάκι της, ήταν ξεπλωμένη σ' ένα σκληρό με στρίποδα κρεβάτι.

Από κάτω ακούγονταν φωνές, γέλια, τραγούδια. Πού ή ήσυχία του πύργου!

Προσπάθησε να σηκωθή, μα στάθηκε αδύνατο. Δλο της το σώμα παράλυσε, σαν να την είχαν δειρει, και ξανάπεσε στο κρεβάτι της κλαίγοντας με λυγμούς.

Φοβόταν, Θεέ μου, πως φοβόταν! Πού βρισκόταν; οε τίνος τα χέρια;

Αφού πέρασε κάμποση ώρα, κατόρθωσε να συρθή ως το παράθυρο, να ίδη τολάχιστο πού βρισκόταν. Κάτω απ' το σπίτι ακριβώς, υπήρ-

χε ένας μεγάλος βάλτος, και πιό πέρα, ένα άπεραντο δάσος. Όσο και να κοίταζε μακριά, παντού δένδρα, ατέλειωτα δένδρα! τι πληκτικά πού ήταν! το πένθιμο αυτό τοπίο τη μελαγχόλησε περισσότερο.

Μια ιδέα της πέρασε αξαφνα απ' το μυαλό. Αυτό πού φοβόταν τόσο καιρό ή Ίωάννα, είχε συμβεί. Την είχαν κλέψει. Μα τότε δέν έπρεπε να στενοχωριέται και πολύ. Όχι, ντε Φερλάκ θα άνασάτωνε την άστυνομία, θα πλήρωνε όσο του ζητούσαν και θα έλευθέρωνε το γρηγορώτερο την κορούλα του.

Κάτι τι όμως της έλεγε από μέσα της, ότι δέν θα γλύτωνε έτσι εύκολα. Προαισθημα, πούδς ξέρει! και για νάποψήη τις μαύρες αυτές σκέψεις, πήγε κι' άνοιξε τη βαλίτσα της.

Δέν είχε μέσα παρά λίγες αλλαξιές ρούχα, δυο βιβλία κι' ένα προσευχητάρι: ούτε χρήματα, ούτε, το κυριώτερο, — και θάβλεπε άργότερα πόσο θα της χρειαζόταν, — πιστοποιητικά ταυτότητος.

Ό,τι είχε τελειώσει την τουαλέτα της, όταν ένας σιγανός χτύπος ακούστηκε στην πόρτα και μπήκε μέσα ένας καλοντυμένος άνθρωπος. Τόν γνώρισε άμέσως: ήταν ένας απ' τους δυο χτεσινοβραδυνούς κακοποιούς, κι' άρχισε να χλωμαίνη απ' το φόβο της.

— Μη φοβάσθε, δεσποινίς, της είπε ο άγνωστος, και υποκλήθηκε μ' εγγένεια εμπρός της: δέν έχετε τίποτα κακό να πάθετε όσο βρισκόσαστε κοντά μας. Προσέχουμε, οτι είναι πολύτιμο, κι' όπως ξέρετε, έοεις αντιπροσωπεύεται δλόκληρη περιουσία.

— Κύριε, ψιθύρισε η Έδιθ, ενώ προσπαθούσε να κινήη τη φωνή της να μην τρέμη, πέστε μου, σας παρακαλώ, πού βρίσκομαι και οε τίνος το σπίτι.

— Αδύνατο, δεσποινίς, δέν έχουμε καμμιά όρεξη να μάς κυνηγάτε με την άστυνομία, άμα φύγετε. Γιατί πρέπει να ξέρετε, ότι αν μάς δώση ή μπαμπάς σας τις εκατό χιλιάδες φράγκα πού θα του ζητήσουμε, θα σας αφήσουμε ελεύθερη άμέσως. Τώρα, αν θέλετε, μάς δίνετε τη διέυθυνσή του.

Αφού δίστασε για μια στιγμή, η Έδιθ, έβγαλε το στυλό της κι' έγραψε τις δυο αυτές διευθύνσεις:

1) Κυρία ντε Φερλάκ, Μπουλεβάρ Σαιν Ζερμαίν, Παρίσι.

2) Κυρία Ίωάννα Ρουσσέ, πύργος ντε Φερλάκ (Γιούρα).

— Η δεύτερη διέυθυνση είναι της οικονομίου, πού φυλάει τον πύργο δσα χρόνια λείπουν οι γονείς μου.

— Σας εύχαριστώ πολύ, τώρα πού

θα κατέβω, θα πώ να σας φέρουν το γάλα σας, κι' εύχομαι οχι ντε Φερλάκ να σας ελευθερώση το γρηγορώτερο. Χαίρετε, δεσποινίς.

Οι πρώτες ημέρες πέρασαν άρκετά καλά. Η Έδιθ διάβαζε, έγραφε στο ημερολόγιό της και περίμενε. Κάθε φορά πού της άνέβαιλαν το φαί της, ρωτούσε με λαχτάρα:

— Έγραψε ή μπαμπάς;

Και οε κάθε άρνητική απάντηση έξοπαζε οε δάκρυα.

Άλήθεια, είχε συμβεί κάτι άπίστευτο: και στα δυο γράμματα πού έγραφαν οι κακοποιοί στον χ. ντε Φερλάκ, δέν είχαν λάβει καμμιά απάντηση. Γιατί άραγε;

Στην αρχή η Έδιθ δέν άνησούχσε και πολύ. Μπορεί να είχε καθυστερήσει το βαπόρι μερικές ημέρες, σκεπτόταν, ή να κάθησαν στη Μασσαλία λίγες ημέρες να ξεκουραστούν. Και με χιλια δυο άλλα μικροεμπόδια δικαιολογούσε τη σιωπή τους.

Ο καιρός όμως περνούσε. Δυο δλόκληρους μήνες βρισκόταν τώρα φυλακισμένη! Μια φοβερή άγωνία της έσφιγγε την ψυχή.

Γιατί δέν έδιναν σημεια ζωής οι γονείς της; γιατί, αφού ήταν πλούσιοι, δέν πληρώναν να την ελευθερώσουν; γιατί δέν άπαντούσαν στα γράμματα πού τους έγραφαν; Μηπως δέν ήλθαν απ' την Ίνδοκίνα; ο, Θεέ μου φύλαγε, μήπως πέθαναν; Όλα αυτά τα φοβερά «γιατί» της τυραννούσαν μερόνυχτα το μυαλό, μόνον ο Θεός μπορούσε να τη βοηθήση, να τη σώση, μόνον αυτός ήξερε την άλήθεια και γι' αυτό τον παρακαλούσε τόσο.

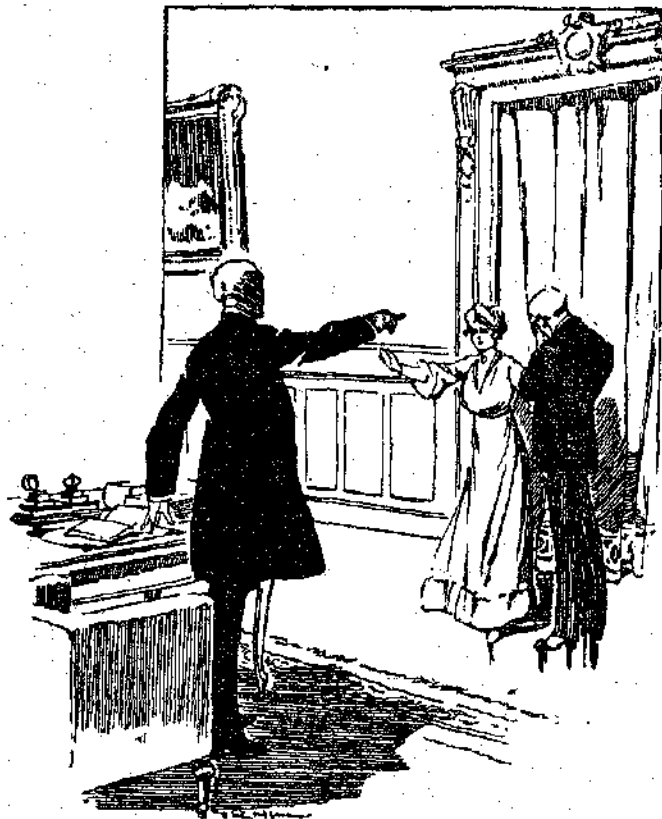
Ήρθε ο Όχτώβρης. Ένα μεσημέρι, καθώς καθότανε σαν πάντα μοναχή και συλλογιζόταν τη δυστυχία της, άκουσε όμιλεις στη διπλανή κάμαρα. Στην αρχή η Έδιθ δέν έδωσε προσοχή: σαν άκουσε όμως τ' όνομά της,

πετάχτηκε και στάθηκε στην πόρτα νάκούση.

— Όστερα απ' αυτά πού έφερε σήμερα ο ταχυδρόμος, καταλαβαίνεις βέβαια ότι θα αλλάξει ή κατάσταση, έλεγε μια άνδρική φωνή.

— Μα τι έλεγαν τα γράμματα; ρώτησε μια γυναικεία φωνή.

— Πρώ οκτώ ημερών ξαναγράψαμε στον χ. ντε Φερλάκ σήμερα το πρωί λοιπόν, ήρθε ο ταχυδρόμος και μου έφερε πίσω δλα μας τα γράμματα, με τις λέξεις «άγνώστου διαμονής», φαίνεται ότι οχι ντε Φερλάκ έξαφανίστηκαν, καταστράφηκαν, πέθαναν; λίγο μάς ενδιαφέρει. Κατα-

«Ο παππούς έδωσε το γαμπρό του από το σπίτι του...» (Σελ. 19, σφ. β')

λαβαίνεις βέβαια ότι δέν μπορώ πιά να τρέψω την Έδιθ, πού δέν μου κοστίζει και λίγα, χωρίς ναχω πιά κανένα συμφέρον.

— Και θα την αφήσης ελεύθερη; αν μάς καταγγείλη;

— Δέν είμαι τόσο κουτός να το κάνω έτσι: έχω πάρει την άπόφαση μου σ' αυτό το ζήτημα. Κι' άρχισε να μιλάη τόσο σιγά πού όσο κι' αν προσπαθούσε η Έδιθ, στάθηκε αδύνατον νακούση παρά κάτω.

Τι της έκρυβε το μέλλον; σκεπτόταν η δυστυχισμένη μέσ' σταδς λυγμούς της.

Δέν θ' άργουσε να το μάθη. (Ακολουθεί) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

Η ΜΑΡΚΙΤΑ

(ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

«Η Μαρκίτα θάχη τα μάτια δειμένα» όσόντου να προφτάση να τα λύση, θάχουν δλα τελειώσει... Έμεις θάχουμε εξαφανιστεί και θα ύπόρχη ή «αυτόπτης» μάρτυς πώς ο Τζούλιο κατά λάθος έπεσε στη στέρνα!

— Κι' αν ή μικρή, μ' δλα ταύτα, το καταλάβει;

— Θάσαι σχεδόν νύχτα, δέν είναι δυνατό. Μα κι' αυτό αν γίνη, δέ θα προδώση ποτέ τον πατέρα της!

Δέ θα προδώση ποτέ τον πατέρα της ή Μαρκίτα, μα θα τον σώση τον Τζούλιο... και ξέρει καλά τον τρόπο!... Και τώρα πιά, κοιμάται ήσυχη.

— Τη σφυριχτρούλα μου όμως, τη σφυριχτρούλα, πού μου χάρισε ή καμμά, θα τη φορέσω εγώ, Μαρκίτα. Ξέρεις, είναι τόσο δυνατή, πού άμέσως μόλις σφυριξώ, τρέχουν δέκα ψηλοί στρατιώτες «οι στρατιώτες» μου, με τα σπατιά τους, τα ντουφέκια τους δλα... Α, αυτή δέ στη δίνω, Μαρκίτα, όχι!

Κρυμμένα οε μια άπομωρη καιμαρούλα, τα δυο παιδιά γελώντας, βιαστικά αλλάζον τα ρούχα τους. Νά, ένα παιχνίδι πού δσακεδαστικό, πού δέν το είχαν σκεφθεί τόσο καιρό. Και γελάει, γελάει ο Τζούλιο, καθώς ντόνετα κορίτσι, και γελάει κι' η Μαρκίτα... Μάνο πού το δικό της γέλιο ήχει παράδοξα, με κάτι τόνους βαθείς πού μοιάζουν περισσότερο με λυγμούς, παρά με ξεσπάσματα χαράς. Μα ο Τζούλιο δέν την προσέχει. Νά δά ή ώρα να κοιτάη σαν πώς μοιάζει το γέλιο της Μαρκίτας!

Κι' είναι πιά έτοιμοι κι' οι δυο τους. «Ω, τι νόστιμη πούσαι ή Μαρκίτα με το σκοθρο κοστουμάκι του Ουσσάρου! Την κοντή κυλοτίτσα, τη μπλούζα με τα χρυσά κουμπιά, και τις μπότες με τα σπιρουνάκια!... Τό καστάνο της κεφάλι σκεπάζεται καλά με το ψηλό χνουδάτο καπέλλο. Α, πρέπει να κρυφτούν καλά τα μαλλιά για να μην την προδώσουν. Δέν πρέπει, κανείς, κανείς να την άναγνωρίση. Τότε, τί γούστο θα είχε το παιχνίδι!...

Κι' ο Τζούλιο είναι ένα νόστιμο κοριτσάκι τώρα, με το μουσελινό ρόζ φορεματάκι με τα σκόρπια άγριο-λούλουδα. Τα χρυσά του μαλλιά σκεπάζονται δλόκληρα με το χωστό καπέλακι της Μαρκίτας, και μια μπουκλίτσα πού έφευγεί, φαίνεται σαν καστάνη μέσα στο μισοσκόταδο. Δέν

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΠΛΗΘΙΑΖΟΥΝ τα Χριστούγεννα κι' οι άνθρωποι έτοιμάζονται να τα γιορτάσουν. Τι χρειάζεται, αλήθεια, για να γιορτάσει κανείς τα Χριστούγεννα; Ω, πολλά πράγματα! Τόσα, που καμμιά φορά φέρνουν τον μπαμπά και τη μαμμά σ' απελπισία. Και για το έξοδο βέβαια, αλλά και για τη φροντίδα. Τά ξερέτε, είναι περιττό να σας ταραδιάζω τώρα, Ένα πράγμα μόνο δεν ήξερα: πώς για τα Χριστούγεννα είναι απαραίτητο τώρα κι' ένα δέντρο, ένα μικρό έλατο ή ένα μεγάλο κλαδί. Ενόμισα πως το έθιμο ήταν ξενικό, φράγκικο, και μόνο λιγοστά σπίτια, έδω στην Αθήνα, έκαναν Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Αλλά βλέπω πως κατάντησε γενικό. Και να, σέ μια έφημερίδα διαβάζω πως το ύπουργείο της Γεωργίας απαγόρευσε να κοπούν φέτος έλατα από τα δάση της Αττικής—εξαιτίας βέβαια της μεγάλης πυρκαϊάς που έγινε το καλοκαίρι—και πως θα στείλη δικούς του ανθρώπους να φέρουν έλατα απ' τη Βυτίνα «διά τας ανάγκας του πληθυσμού».

Θά πη λοιπόν πως το έλατο, για τα Χριστούγεννα των Αθηναίων, είναι πιά μια ανάγκη. Όπως ο γάλος, το σουρέκι, ο κουραμπιές και τάλλα γιορτινά φαγά και γλυκίσματα. Τά δώρα στα παιδιά μοιράζονται πιά από το στολισμένο και φωταγωγημένο δέντρο. Η γιορτή αυτή δεν γίνεται ίσως σ' όλα τα σπίτια τα Χριστούγεννα: σέ πολλά την κάνουν, κατά το έλληνικό έθιμο, την Πρωτοχρονιά. Αλλά πάντα μέ δέντρο. Έτσι μπορούμε να ποθιμε, πως το Χριστουγεννιάτικο έλατο, που από τί: χώρες του χιονιστού μεταφέρθηκε στη χώρα του ήλιου, έπιασε και καρποφόρησε.

Γιατί άραγε; Από τη μανία που είχαμε ανέκαθεν να μιμούμαστε κάθε ευρωπαϊκό, να κάνουμε τι κάνουν και στο Παρίσι; Η γιατί είναι κάτι όρατο; Υποθέτω και τά δυό. Όπως δήποτε, δέ μπορεί κανείς να μουρμούρη για τό ξένο έθιμο που γενικεύθηκε. Καλά και τά πατροπαράδοτα, και τά νεόπια, αλλά κι' ένα ξένο όρατο γιατί να μή τό εισάγουμε στον τόπο μας; Και, τό κάτω κάτω, Ευρωπαίοι δέν είμαστε και μεϊς: στην ευρωπαϊκή οικογένεια δέν ανήκουμε; Έδώ υπάρχουν άνθρωποι—και σοφοί, και σοδαροί—που συζητούν αν δέν πρέπει τώρα να γρά-

φουμε τη γλώσσα μας μ' ευρωπαϊκά γράμματα, για να επικρατήσει σ' όλο τον πολιτισμένο κόσμο ένα αλφάβητο και θά προσβληθή ο πατριωτισμός μας, ο εθνισμός μας, από ένα άθωο δεντάκι;

Ένα μόνο είναι τό θλιβερό: Τη στιγμή που οι πλούσιες οικογένειες έτοιμάζονται να χαροποιήσουν τά παιδιά τους μ' όλα τά καλά των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς, και τό ύπουργείο της Γεωργίας προνοεί να φέρη έλατα από τη Βυτίνα για τη γιορτή του Δέντρου, άλλες οικογένειες δέν θάχουν μεθαύριο ούτε για να κάμουν ένα ζευγάρι παπουτσάκια στα ξιπόλυτα παιδάκια τους, κι' ίσως ούτε για να δώσουν λίγο χριστόφωμο και λίγο κρέας στα πεινασμένα... Φτώχεια βέβαια πάντα υπήρχε στον κόσμο. Αλλά αυτόν τον καιρό τό κακό παράγινε. Κρίση, ανεργία, απενταρία, γόμνια, πείνα. Γι' αυτό οι πλούσιοι, όσο είναι και φιλόανθρωποι, φροντίζουν τώρα πως νανακουφίσουν τό φτωχόκοσμο, τουλάχιστο κατά τις άγιες αυτές ημέρες, τις χρονιάριες και τις χαρούμενες. Ο δήμος, τό κράτος, τά σωματεία, οι οργανώσεις, βοηθούν. Και κάνουν έράνους, κι' έτοιμάζουν σουσίσια, και διοργανώνουν ένα γενικό μοίρασμα τροφίμων, ρούχων, παιχνιδιών.

Ω, ναί, και παιχνιδιών. Τι, επειδή είναι φτωχά, τά παιδάκια αυτά δέν θέλουν μια κούκλα, ένα παραγκιόζι. Ένα ταμπούρλο, μια κουζίντσα; Μου φαίνεται μάλιστα πως πιά πολύ ζηλεύουν τά πλουσιόπαιδα για τά όρατα τους παιχνίδια, παρά για τά όρατα τους ρούχα και παπούτσια. Και ήζταν πολύ πιά ευχαριστημένα αν τους έχάρριζε κανείς ένα τόπι παρά ένα καπέλλο. Έτσι είναι όλα τά παιδάκια, είτε φτωχά είτε πλούσια. Τό ξερούν, εδύτυχως, κι' αυτοί που διοργανώνουν την **Έβδομάδα του Παιδιού**, κι' ανάγκη στέλλα ζητούν και παιχνίδια. Ίσως θά διαβάσατε σέ καμμιά έφημερίδα την έκκληση της Επιτροπής και θά είδατε και κάτι που σας ενδιαφέρει: Η Επιτροπή σας παρακαλεί να δώσετε, για τά φτωχά παιδάκια, τά παλιά σας παιχνίδια. Ένα παλιό παιχνίδι, σπασμένο έστω, χαλασμένο, ή και γερό, μέ πού τό βαρεθήκατε και τόχετε σέ άχρηστία, μπορεί να χαροποιήση όσο κι' ένα καινούργιο τό φτωχό παιδάκι. Και πόσα τέτοια παλιά, ξεχασμένα κι' άχρηστευμένα παιχνίδια υπάρχουν σ' όλα τά σπίτια! Και τά μικρά παιδιά έχουν, μέ και τά μεγάλα. Απ' αυτά λοιπόν σας ζητούν να προσφέρετε τώρα στον έρανο της Έβδομάδος του

Παιδιού. Και νομίζω πως δέν είναι ανάγκη να τά στείλετε: Θά λάβετε μόνο τον κόπο να τά βρήτε, να τά ετοιμάσετε— ίσως και να τά επιδιορθώσετε λιγάκι—και θά περάσουν από τό σπίτι σας να τά πάρουν.

Αλλά και πολλά άλλα πράγματα θά γίνουν αυτή την Έβδομάδα του Παιδιού. Γιατί δέν πρόκειται μόνο για τά Χριστούγεννα τους και μόνο για τά παιχνίδια τους. Τά φτωχά παιδιά έχουν πολλές ανάγκες, κι' όλες αυτές προσπαθούν συστηματικά να ικανοποιήσουν εκείνοι που διοργανώνουν την Έβδομάδα. Είναι μια μεγάλη φιλανθρωπική κίνηση που τιμά πραγματικώς τον τόπο μας. Και σας συσταίνω να λάβετε μέρος, να βοηθήσετε, να συντελέσετε, όπου και όπως μπορείτε.

Σας άσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

Μια φτηνή καντήλα
Παίρνετε ένα ώριμο μανταρίνι και χαράζετε τη φλούδα του γύρω-γύρω μ' ένα μαχαίρι (κατά ένα ίσημερινό, να ποθιμε: μπορείτε βέβαια να τό κόψετε και πέρα πέρα σέ δύο κομμάτια, δύο ήμισφαίρια, αλλά τότε καταστρέφεται τό... φαγώσιμο). Ύστερα άποσπάτε τη φλούδα, ώστε να βγούν δύο ήμισφαίρια. Με λίγη ύπομονή και επιτηδειότητα τό κατορθώνετε. Τότε θά παρατηρήσετε σ' εν' απ' αυτά (σ' εκείνο που ήταν ο μίσχος), στη μέση, ένα μικρό άσπρο στέλεχος που μοιάζει μέ φυτίλι. Αυτό άκριδώς τό στέλεχος θά είναι τό φυτίλι της καντήλας, άφού τό στρίψετε, για να μακρύνη, μέ τά δάχτυλα, άφίνοντας όμως τό άκρο του ξεφτισμένο. Βάλτε λίγο λάδι (2—3 χιλιοστόμετρα), επίσης βρέξτε μέ λάδι τό φυτίλι, και ή καντήλα σας είναι έτοιμη. Δεν έχετε παρά να την ανάψετε μ' ένα σπίρτο. Άνοιξτε μέ τό σουγιά τό άλλο ήμισφαίριο, στη μέση, μια τρύπα για τό φλόγα, και βάλτε το επάνω στό πρώτο, ώστε να γίνη μια σφαίρα.

Η καντήλα αυτή βέβαια δέν διαρκεί πολλές ώρες, αλλά, όσο και, προξενεί μια όραία εντύπωση και χύνει μια ευχάριστη μωρούδα. Μέ τρεις τέσσερις τέτοιες καντήλες μπορεί κανείς να στολίση όραία ένα δωμάτιο, αν μάλιστα στό επάνω ήμισφαίριο ανοίξη μέ τό σουγιά διαφόρων ειδών παραθυράκια: τρίγωνα, τετράγωνα, αστράκια, τριφύλλα κτλ. Στο σκοτάδι δίδουν ένα θέαμα φαντασμαγορικό πρδ πάντων μια βραδυά αν των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς!..

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΙΣ ΑΝΘΙΣΜΕΝΕΣ ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ ΤΗΣ «ΗΑΙΟΓΕΝΝΗΤΗΣ»

Ανθίσανε, Χρυσούλα, οι πασχάλιες! και μοιάζουν τώρα όμορφες παιδικές, στον κήπο μας σκορπούν μοσχοβολιές των μωβ άνθων τους οι μικρές καρδιούλες.

Α! πώς τ' ανθίσανε τους κλωνάρια, κηρά μου, να τινάξω την ποδιά σου, δροσοπιλιές θαμνές ανάγια-ανάγια να μή θωρώ στα μάτια απ' τη καρδιά σου.

Τά μάτια σου δέν θέλω δακρυμένοι να μοιάζουν ούρανοι, γέλα μου πάλι... Μά τό τραγούδι της χαράς σκαπνεί γιατί δέ γέλα και λύπη στήσαν αλλη.

Σαν ήρε τον φλόγα τό σούδι σου χείλη, ροδόφυλλα πώς μοιάζουν μαρμένα, που γέρνουν στο σούρουπο τ' Απρίλη, και σβένουν σιγαλά και πονεμένα...

Στις ανθισμένες πασχάλιες—χαρά σου! θά βρής ό,τι ποθοίσεις, και στεφάνι στα μεταξένια, στα σουγιά μαλλιά σου, μέ πασχάλιες τό χέρι μου θά βάνη

Κι' ό! τότε που τ' άγδόμενα μεθάνε, σκάουν σμα τόμ προσηχαι νυφοδία, για να μήν ξερω πασχάλια πουά θάνα, και πουά ή χαϊδεμένη μου άδελφούλα!

Κουρά της Θάλασσας

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ Τ' ΟΝΕΙΡΟ

Μόλις άνοιξα τά μάτια μου, κατέβηκα απ' τό κρεβάτι κι' άρχισα να νύνομαι βιαστικά. Ακόμα δέν είχα ξυπνήσει καλά.

Στάθηκα μια στιγμή για να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου κι' αναρωτιόμουν γιατί διάστημα να νυθώ, τό πρωινό εκείνο.

Δέν πρόφτασα να σκεφθώ καλά-καλά. Η όρτα της κάμαρας μου άνοιξε κι' είδα την άδελφούλα μου να μπαίνει μέσση χαρούμενη και βιαστική.

—Σωσώ, θά πάω σχολείο! μου φώναξε.

Α! να, τώρα θυμήθηκα. Είχα δει όνειρο κι' εγώ νόμιζα πως βρισκόμουν στην πραγματικότητα.

Είδα πως ήμουν μικρούλα. Ένα τόσο δά κοριτσάκι. Ήταν όμορφο ήλιόλουστο πρωινό. Έτοιμαζόμουν να πάω για πρώτη φορά σχολείο. Τι χαρά! τί γέλια!.. Είχα ξυπνήσει πολύ πρωί έξαιρετικά εκείνη τη μέρα.

Η γιαγιά μου έδωσε την εύχή της, ή μαμμά μέ φίλησε, κι' έπειτα, κρατώντας με απ' τό χεράκι, μ' έφεραν σ' ένα δροσόλυστο κήπο, την αυλή του σχολείου μας.

Πόσο όμορφα πέρασε τό πρώτο έκαινο πρωινό της μαθητικής μου ζωής! Έτοιμαζόμουν για τό άπόγευμα, μέ ξάφνου... ξυπνώ.

Έπηρεασμένη από τό όνειρο, σηκάθηκα να έτοιμαστώ κι' εγώ... για τό σχολείο. Όμως να που μ' έφεραν στην πραγματικότητα οι φωνές της μικρούλας μου άδελφούλας. Ω! πόσο αίστανθήκα τότε! Και ζήλευα τό άθώο έκείνο πλασματάκι.

Τό μονότονο κτύπημα της καρδιάς της γεγονικής μέ έκκλησιές μ' έκανε

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΩΡΙΟΥ

Γ.

Καμμιά φορά λοιπόν, σάν είδε κι' άποείδε πως θά γιατρυνόταν έτσι, άποφάσισε να πάη σέ μια μάγισσα. Κείνη, μόλις τον είδε, κι' άκουσε πως τόπαθε να κουσαθή, τον έβαλε να της φέρη φύλλα από τη σκυιά που κοιμήθηκε. Τάβρασε, και μέσση εκεί διάβασε τί είχε γίνει:

—Η Μεγάλη Νεράιδα, τούπε, πήγαινε κείνη την ήμερα μ' όλες της τις δούλες, στό βασιλίκιο του παιδιού της άδερφής της. Καθώς λοιπόν περνούσαν απ' τό δέντρο που κοιμίσουν, ή Κουσή Νεράιδα βγήκε από τη σκυιά και σούβαλε στή φτέρνα ένα άχρονάκι. Γι' αυτό κουσαθήκες και κανείς γιατρός δέν θά μπορούσε να σε γιάνη, αν δέν τό θελήση κι' αυτή. Τούπε ακόμα, την ίδια μέρα ποθιμε κοιμηθεί κάτω απ' τό στοιχειωμένο δέντρο, και την ίδια ώρα, να πη να περιμένη εκεί ως που να περάση ή Μεγάλη Νεράιδα μέ τη συνοδεία της. Και σάν την δει, να της πέρη στα πόδια και να την παρακαλέση να τον γιάνη.

Έτσι τούπε, κι' έτσι έκανε.

Ήταν μια ώρα που περιήμεν κάτω από τη σκυιά, όταν, ξάφνου άκούει ένα βοητό, σάν όταν φυσάει ο βοριάς άνάμεσα στις φυλλωσιές των δενδριών, και βλέπει μια χρυσαφένια σκυιά γέρχεται κατά πάνω του. Πέφτει γονατιστός και παρακαλά μ' όλη του τη καρδιά τη Μεγάλη Νεράιδα—γιατί αυτή ήταν ή χρυσαφένια σκυιά. Απτή τότε γυρίζει στην Κουσή Νεράιδα και τη διατάζει να του βγάλη τάχιρο απ' τό πόδι.

Έτσι έγινε κι' ο Γιάννης ο Κουτσός περάτησε κάτω απ' τη σκυιά. Είναι στοιχειωμένο δέντρο και κανείς δέν ξέρει τί του φέρνει ή κακή όρα, που ξορκισμένη ναυαί, είπε ή γιαούδα κι' έκανε τό σταυρό της τρεις φορές.

Ήταιξη

ΣΑΝ ΟΡΑΜΑ

— Πόσο έπεθύμησα την Πατρίδα!.. Χτες δά είχα γράμμα από τους γονείς! Και μέ τί πόνο μοσχοφαν που δέ θάμουν κι' εγώ στή γιορτή τ' Αη-Λιά να γιορτάσω μαζί τους!

Η γιαγιά μου ή καίμενη φρόνιζε να μέ παρηγορήση.

—Κάτσε, γιόκα μου, και λίγα χρόνια ακόμα, μάθε δυό γράμματα ν' άνοιξης τά μάτια σου να μή μείνης γκαβός. Τό χωριόδός είναι, δέ φεύγει, θά τό βρής όταν θάρθης και θά σ' άρέσει πιά πολύ. Έπειτα τό πανηγύρι τ' Αη-Λιά γίνεται κάθε χρόνο, μήπως χάθηκε; Κι' άλλα παρηγορητικά λόγια, μου έγραψε, ή καίμενη ή γιαγιά!..

Σήμερα είναι οι 20 τ' Αλωνάρι! Αη-Λιάς! Κι' εγώ τόχα ξεχάσει! Και τί δέν ξεχνά ο ξενητεμένος; Καλά που μου τό θυμισε τό γράμμα των γονιών μου. Ο ήλιος όρα τώρα που βασιλεύε. Τό σούρουπο πλάκωσε. Άνάβη τη λάμπα μου. Καθισμένος στην καρέκλα, γράφω γράμμα στοδς γονείς...

«Εν Παγωονιαή τη 20 Ιουλιού 1931 Σεβαστοί μου γονείς!..»

Χιλίς σκέψεις στρωφογορίζουν στό κεφάλι μου.

Σκέφτομαι, σκέφτομαι!

Νέλλη

Δουλούδι (εὐχαριστῶ πολύ φαντάζομαι πόσα μαθήματα ἔχεις στις τάξεις σου εἶσαι καὶ στὸ Γυμνάσιο καὶ στὸ Ῥεσιό ἑλπίσω ὅμως, ἀφοῦ μάγανὰς τόσο, νὰ κατορθώνης κάποιον κἄπου νὰ μὴ γράφῃς δυὸ λόγια, ἔστω καὶ διαστικά . . .) **Δικέφαλον Δεσὸν** (ἔσπειλα 7 τετραδία χαίρω πολύ) **Νίλην** (ἔλαβα, ἔχω ὀπλοῦπο στὴ διαθεσὴ σου δρ. 51, 40) ὦ, βεβαία, πολλὰ διαπλάσπουλα θὰ φανῶν πρόθυμα νὰ νοῖξουν καὶ μαζὶ σου ἀλληλογραφία) **Κοκκινονκουφίτουαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολύ) **Παρηγοριάν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Νέλλην** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔσπειλα) **Κοκκινὴν Σημιαίαν** (ἔσπειλα) **Κρινοῦλα** (εἶναι ἔτοιμη καὶ πέρασε νὰ τὴν πάρῃς) **Φρόσων Κράλλη**, **Δέσπων Καζάζη** κλ. κλ. **Εἰς ἔσας** ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Δεκεμβρίου, ἡπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 25του Διαγωνισμοῦ Ἀσκῶν. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Φεβρουαρίου.

23. Δεξιόγραφος
Θαυμαστικὸ τὸ πρῶτό μου,
Συμπλεκτικὸ τὸ δευτέρου μου,
Δυνητικὸ τὸ τρίτου μου,
Ἀναφορικὸ τὸ τέταρτό μου—
Καὶ τώρα αὐτὰ τὰ τέσσερα
Ἄν καὶ μικρὰ, ὅπως βλέπεις,
Ἐγίνοντες καὶ σὲ μέγιστο
Τίτῳ μετατρέπεις.

24. Στοιχειόγραφος
Σὲ μέρος τοῦ κορμιού.
Προσθέτεις ἓνα γράμμα
Καὶ κάνεις βασιλιά
Καὶ κείτορα σύναιμα.

25. Μεταγραμματισμοῦ
Τὶ θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πρῶγμα
Σὰν τοῦ ἀφαιρεθῇ ἡ ψυχὴ;
Θά στὸ πῆ καὶ μοναχὸ του,
Ἄν τὸ σὶ του κάνης χί.

26. Στοιχειόγραφος Ἀναγραμματισμοῦ
Κοινὸ μέταλλο εἶμ' ἐγώ,
Μ' ἂν μοῦ ἀλλάξῃς ἓνα ο
Καὶ μὲ ἀναγραμματίσης,
Μάνη ἀρχαῖο θάναστίσης.

27. Δικτυωτῶν
* * * * * = Ἀρχ. πόλις τ. Σικελίας
* * * * * = Ὀπλον πάσης ἐποχῆς
* * * * * = Ἀρχαῖος ἱατρός
* * * * * = Προτέρημα
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

28. Κρυπτογραφικῶν
123456789 = Ποιητῆς καὶ φιλόσοφος
278 = Ποίημα
38569 = Δὲν καθαρίζεται πάντα
458 = Μῶνο πνεῦμα δὲν εἶναι
54969 = Αὐτὸ ζητεῖς τώρα
678 = Ὄρος
74969 = Σημιαῖον τοῦ δριζοῦτος
829 = Θεὸς
9438 = Δένδρον

29. Διπλὸ Κεφάλι
λενός, ἡδύς, δίνῃ, ἔτος, ὄμα, ἄρωμα, κόπος, ἰδς, ἀφρός, νύξ, αὐλός.
Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς θὰ προστεθῇ ἀπὸ ἐν γράμμα ὡς κεφαλή, καὶ θὰ σχηματισθῶν ἄλλα τόσα λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ θὰ σχηματίσων ρητόν, Ἄγνωστων

30. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων
Τάντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων ἀποτελοῦν λέξαγος:

ὄρατος, ἄρισος, ἀγνοῶ, διάβολος, ἀταξίος, καὶ, ὄρσις. Ἀταξίος

31. Φωνηεντόλιπον
* - γν - τ - κν - κτ
Σκευονόφρουσα

32. Γεῖφος
κορ
ΟΥΠ : : - κορ : : κορ : :
ANT : : - κορ : : κορ : :
κορ : :
Ἰούλιος, Καίσαρ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40

545. Περασφόνη (Πέρας - φωνή) —
546. Ἰέρων-Νέρων. — 547. Βοημία (μὲ βοή.) — 548. Ὁ ἦρος, ἡ Ἡρα.
549. ΠΥΡ ΝΟΣ (ἄγελός, Γέλα, Ἐγελός, λόγος, νάνος, Ὀλα, σέλας.) — 551. ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ Περρωμένον φρεῖν ἀνάστατον. Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχων ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά, τρίτος, πρῶτος, δεύτερος.) — 552. Μὴ φεῖδου εἶ τι ἐχῆς διδάσκειν. — 553. Σβῆς ἴλα τὰ περικτὰ. (σβ' εἰς ἔω λα-τα περὶ τῶ.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοῦ ἐν παρεῖσθαι ἐριθμοῦ, ὁ πρῶτος εἶναι τὸ ταχυδρομικὸν τοῦ Ἐξατηρικῶ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξατηρικῶ.

Ἄπο Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ 12).
Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ζενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50).
Ἡ Ἀπλή ζωὴ, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 καὶ 2).
Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τὴν ζωὴν, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8. (1 καὶ 2).
Ἡ Ἐπιτυχία, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 καὶ 2).
Τὸ ὄμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).
Μία φορὰ κι' ἔγαν καιρό, Δημοτικὰ Παράμυθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσοῦλα. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 30. (9,50 καὶ 11,50).
Παιδικὰ Λιγνήματα, τοῦ Rudyard Kipling. Μετάφρασις Κας Ν. Ι. Κ. Δρ. 25 (4,50 καὶ 6,50).
Παιδικὸν Θεάτρον, Γρ. Ζενοπούλου, δι' ἑορτῆς Σχολειῶν καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 20. (6,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50).
Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 καὶ 2).
Πρῶτος δ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).
Ὁ Πυρετοπόλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).
Ἐπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).
Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΝΕΟΝ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ
Διὰ 1 ἔω 10 το πολύ λέξεις μὲ ἀπλὰ ὀσείδια δρ 6. το ἐλάττωσεν τμήμα. Περὰ τῶν 10 λέξεων 60 λεπτα ἡ λέξη, μὲ παχὰ δὲ σπείχεται δρ 7 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ 1,50. Ὁ φθιστός σπείχεται δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουσι τὰ διπλά. Ἡ προκληρῶν εἶναι ἀπαραίτητη.

[AB'-20]
Τὸ ποιητικώτερον ψευδώνυμό γιὰ τὸ δημοφιλέστατον ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

[AB'-21]
ΛΑ' 570) 1ο) Νάριςσος, 2ο) Δάφνυ Μοναχίος (χρόνια πολλά), 3ο) Κυρὰ Θάλασσα. Δοκίμους εὐχαριστῶ. Στὸ Δημοφιλέστατον ὡς ΔΗΜΗΤΡΙΝΑ. Ἀγῆ Ρόδου

[AB'-22]
ΝΥΦΟΥΛΑ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΗΦΙΣΜΑ

[AB'-23]
Κινεζοῦλα, γιὰ τὴν γιορτοῦλα σου χιλίς δολοθερμῆς εὐχῆς. Νυφοῦλα τ' Ουρανοῦ, Μαχημένο Νησαῖ

[AB'-24]
Ανταλλάσσω Καλλιτεχνικῆς κάρτες καὶ Μ. Μυστικά. — Γιὰ τὴν Ἀνδριοπούλου, Καρατουκάκη 138, Πάτρας.

Κυρὰ Φροσύνη

[AB'-25]
Πρωτομπαλινάτος στὸ ἀνθοστολιστὸν ἀλονάκι τῆς Διαπλάσεως, στέλνω χιλίους χαιρετισμοὺς εἰς ἄλλοις ἀλλήλογραφῶ μὲ Διαπλάσπουλα ἔνω τῶν 16 ἐτῶν, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ ἄλλοις-εἰς. Ποιὰ εὐγενικὴ ψυχὴ θὰ μοῦ ἀρνιστῶνε ἓνα τετραδίακι ἢ ἓνα γραμματάκι; Θὰ μοῦ προσενοῖς μεγαλὴν χαρὰν. Ἐάν θέλετε γράψετε εἰς τὴν ἐξῆς Δ/σιν: Mme Elisabeth Petala, Tarlabachi No 172, App. No 5. Beyoglu, Turquie, pour: Νίκη

[AB'-26]
SALON VERTIGE
ΑΛΑΞΗΔΙΑΣ 49, ΑΘΗΝΑΙ
28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1931 (ΠΡΑ 4 1/2 - 9)
ΜΕΡΑΙΑ ΠΟΡΤΗ «ΒΑΤΡΑΧΩΝ»
Λοχαῖο, δεινότατι, δάρα, ἀτραξιόν, νοτιγιόν, χορός, τζάζ-μπάντ!!!
Ἐισιτήρια στὸ VERTIGE ΔΡ. 15

[AB'-27]
Ἀλληλογραφῶ μὲ Ἠπειρωτοπόλους 14-15 ἐτῶν Γράφτες Δ/σιν: Μαρίνα Σουλιάτου, 21 Μακεδονίας, Λεμεσός-Κύπρου.

[AB'-28]
Ἀποτελέσματα ἔκτον διαγωνισμοῦ: 1ο) Διάνα 2ο) Σικωνία Ἀδρα 3ο) Χρυσάλλης 4ο) Μαχημένο Δοξάρ. 5ο) Νύμφη τοῦ Ἰονίου. Στείλαντες εὐχαριστῶ. Συγγνώμη γιὰ τὴν ἀβελῆ μου ἀργοπορία. Ἀνοσχαρτο

[AB'-29]
Ἄωδεκανησιακὸ Πόθε, γιὰ τὴν γιορτοῦλα σου χρένια πολλά. Ἀταξίος

[AB'-30]

Ἄσπλασόνισμα! Στενρίζοντας παρηγορική σὰς φῆφο, κατεβαίνω στὸ Δημοφιλέστατον, μὲ τὸ:

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΓΕΝΝΗΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

[AB'-31]
Κόρη τῆς Ἐρήμου, Βάγκινερ, Πολυδώτη, Ἀνδισμένη Τριανταφυλλιά, τίς πὲ θερμῆς εὐχαριστίες μου γιὰ τίς εὐχῆς σὰς. Ἀταξίος